

S æ r e S a g n fra svunde Dage,
samlet til SØLVBRUDEPARRET HANS og LAURA
23. November 1945.

=====

Mel.: ~~Åk~~, kjære Vatten.

Fra svundne Tider jo Sagn man har
om Underjordiske i Landet,
vi troede Eventyr kun det var,
men nu har vi set noget andet,
især det sidste Aar de myldred frem,
saa mange saa dem rundt i Hus og Hjem,
ej bitte smaa - ej nissegraa,
nej ganske Mennesker de ligned.

I Høje boede de jo, som staar,
tit rejst paa gloende Pæle,
men sligt gaar ej i Mørklægningsaar,
saa maa i Huse de sig fjæle,
og højt i Husets Gavl et Rør udspyr
nu Røgen fra det indestængte Tår,
hvis godt det gaar - imellem faar
man ogsaa lidt af den derinde.

En Have havde det roligt haft,
nu en begyndte at husere,
at grave, flytte om og saa paa Kraft,
nej der var ikke roligt mere,
selv Æbletræerne han rydded op,
fordi de havde faaet vissen Top,
med Skikasket - han var saa net
i Overall og Drejelstrøje.

En Speaker meldte, i Jylland op
nu Ørkenrotterne vil rykke,
straks vilde Hans med den første Trop,
han blæste Buksbom'en et Stykke.
Det vilde Montgomery ikke ha',
til Viborg kom han slet ikke den Da',
de stakkels smaa Buske, der laa,
blev plantet dybt nu som de andre.

Højt Klokker kimed en Foraarsdag,
de ringed Freden over Lande,
og Mørket svandt som ved Trylleslag,
man jublede ved Sund og Strande,
og Flaget smældede hver Dag mod Sky,
saa drog de Underjordiske af By
til deres Hjem, vi ønsker dem
nu mange Aar med Fred og Lykke.